

РЕШЕНИЕ

№ 3963

гр. София, 15.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в публично заседание на 15.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **4093** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК вр. с ЗКИР.

Образувано е по жалба на „Ч. Р. Б.” СРЕЩУ ЗАПОВЕД №РД-18-03 от 11.01.2011г. на И. Д. на Агенция по геодезия, картография и кадастър в частта за имот 1976.448.3, представляващ сграда за енергопроизводство с диспечерски №42-191, който не е отразен като собственост на дружеството.

По изложените в жалбата съображения -се моли да бъде отменена заповедта в оспорената ѝ част и обекта да бъде отразен на името на дружеството.

Ответникът оспорва жалбата и моли да се отхвърли.

Административен съд С.-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си по чл.168, ал.1 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Със ЗАПОВЕД №РД-18-03 от 11.01.2011г. на И. Д. на Агенция по геодезия, картография и кадастър е одобрена кадастралната карта и регистри за част от р-н В., където попада имот идентификационен № 1976.448.3, представляващ сграда за енергопроизводство с диспечерски №42-119. Заповедта е обнародвана в ДВ бр.17 от 25.02.2011г. и жалбата

като депозирана на 28.03.2011г./30-тия ден/ е в срок и следва да се разгледа по същество.

В същата се релевират доводи, че за имота е следвало жалбоподателят да се отрази като собственик, вместо което в кадастралната карта и скица на сградата на л.52- досежно собствеността е посочено, че няма данни. Жалбоподателят се позовава на настъпила законодателна промяна и на окончателен разделителен протокол, както и на факта, че трафопостът се води по сметка №203 „Сгради” /л.23/. Визира, че за обекта няма акт за държавна собственост- а е известил ответника с писмо от 14.10.2010г./л.62-63/, че по силата на закона е собственик. Описаните в писмото актове за държавна собственост не касаят процесния обект- видно от заявление в о.з. от 15.06.2011г .на пълномощника на жалбоподателя.

Становището на процесуалния представител на ответника е, че не представлява документ за собственост разпределителния протокол и завеждането по сметка на обекта.

Съдът установява следното: със заповед №ДВ-123-А от 24.04.2000г. на Председателя на Държавната агенция по енергетика и енергийни ресурси от Националната електрическа компания се отделя „Е” ЕАД. Към тази заповед се утвърждава окончателен разделителен протокол от 31.07.2000г., в който са описани като стойност дълготрайни материални активи. Към съответните приложения има описани подстанции. Има приложен списък от дружеството, в който са описани всички сгради, сред които и процесната. Този документ няма издател, но същият изхожда от дружеството и удостоверява факта на заприходяване на сграда вкл.това се установява от служебна бележка на л.29.

Въпросът е дали жалбоподателят е представил данни за собственост в производството пред ответника в изпълнение на задължението си по чл.38, ал.1 т.1-4 от ЗКИР да представи доказателства за собствеността и съдът намира, че не е изпълнил това свое задължение, като съответно актът на ответника е законосъобразен. А. е съобщила нормата на чл.41, ал.2 от ЗКИР да черпи данни за собствеността от картите и регистрите към плановете, където не е отразен жалбоподателя като собственик. Същият и не твърди дори този положителен факт в производството, за да иска доказването му. Включително и в съдебно производство жалбоподателят не представя документ за собственост за да се приеме, че процесната сграда следва да се отрази като негова собственост. Не е такъв документ отразяването в баланса на дружеството при счетоводното отчитане на дълготрайните материални активи.

Съдът не споделя отразения довод в жалбата, че дружеството е

собственик по силата на закона, тъй като владее обектите на основание чл.88, ал.1, чл.117, ал.7 и §4 от ПЗР на Закона за енергетиката. Видно от чл. 88- разпределението на електрическа енергия и експлоатацията на разпределителните мрежи се осъществяват от разпределителни предприятия - собственици на разпределителните мрежи. Съдът не приема, че част от разпределителната мрежа е сградата. Разликата се подчертава от цитирания от жалбоподателя текст на чл.117, ал.7, че собствениците на електрически уредби и съоръжения са длъжни да предоставят достъп на преносното, съответно на разпределителното, предприятие през собствените си уредби и съоръжения за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия до други потребители. Видно от легалната дефиниция в §1, т.22-"Електроразпределителна мрежа" е съвкупност от електропроводни линии и електрически уредби с високо, средно и ниско напрежение, която служи за Р. на електрическа енергия. Следователно **разпределителната мрежа включва електрическите уредби, но не обхваща електрическите съоръжения**, които могат да бъдат собственост и на трети лица. За обосноваване на посочения извод, че трафопостът е съоръжение е определение на „материални ресурси" в т.38 на §1 на ДР на ЗЕ-че това са наличието на основни и спомагателни съоръжения, които да осигурят нормалното функциониране на енергийния обект, както и §4, ал.1 от ПР на ЗЕ визиращ, че енергийните обекти и съоръжения, представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към момента на влизането в сила на закона трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, но са собственост на трети лица, се изкупуват от преносното или от съответното разпределително предприятие в зависимост от принадлежността на обекта към мрежите в 8-годишен срок от влизането в сила на този закон.

Трябва да се съобрази и че преобразуването на държавните предприятия в търговски дружества е свързано с промени във връзка със собствеността като тази, че Държавата губи собствеността върху апортираното имущество, включено в балансите на тези дружества, което като факт съставът не намери за доказано, че дружеството-жалбоподател е собственик след преобразуването държавно предприятие на държавен преди това трафопост. Отделно по този въпрос следва да се има предвид, че нито ответникът, нито съдът следва без документ за собственост да преценяват фактите, на които се позовава ответника и от тях да извежда след анализ извода му, че е собственик, доколкото не може да разрешава спор за материално право. От друга страна този спор именно за собствеността на трафопостовите е бил вече разглеждан от гражданските

съдилища по искове по чл.108 ЗС-че трафопостът не е частна собственост конкретно на дружеството ищец /по даденото дело/, но по съображения, че **вписването на обекта като актив в баланса на дружеството не установява правото му на собственост.** Това решение не представлява задължителна практика, но следва да се има предвид, че ВКС с определение № 146 от 30.12.2008 г. на ВКС по гр. д. № 2982/2008 г., III г. о., ГК- не е допуснал касационното му обжалване като е визира и практика в друг аспект по въпроса без обаче да приеме, че е касационно основание. Следователно- най-малко настоящият административен съд може да вземе отношение по този въпрос.

Следователно- енергийното съоръжение може да не е собственост на лицензираното енергийно предприятие и същото следва да го изкупи. Жалбоподателят не доказва, че процесната сграда е негова собственост към момента на издаване на акта на ответника и понастоящем, поради което жалбата му е неоснователна и следва да се отхвърли.

Водим съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на „Ч. Р. Б.”

СРЕЩУ ЗАПОВЕД №РД-18-03 от 11.01.2011г. на И. Д. на Агенция по геодезия, картография и кадастър в частта за имот 1976.448.3, представляващ сграда за енергопроизводство с диспечерски №42-119.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС. Преписи.

Съдия: